

følger, at han heller ikke er bemyndiget til at indgaae paa saadanne Leiemaal af Statens Grunde, at de bortleies paa længere Tid og saaledes gaae ud af den frie Disposition; man kan jo leie ud for en aarlig Betaling uopsigelig eller dog saa længe, at det practist bliver et Slags Arvesæsteforhold, hvorved Staten fuldkommen giver Raadigheden ud af sin Haand. Grændsen kan ikke drages saaledes: Sælge maae vi ikke, men at udleie have vi Bemyndigelse til; der maa være i den Henseende en bestemt Forpligtelse for Regjeringen. Saaledes viser det sig jo, at Finantsudvalget har seet Sagen; det fortolker Regjeringens Bemyndigelse efter Loven af 1867 paa en anden Maade end Krigsministeren. Nu har Finantsudvalget imidlertid vist den store Moderation, at det ikke har sagt Noget som helst mod den Disposition, der af Ministeren er foretaget med Hensyn til den Grund, der er affaaet til en Industriudstillingsbygning, og man har vel tiet dertil, ikke fordi det var en Kjøbenhavns Interesse, det dreiede sig om, men fordi det i en vis Forstand er en Interesse, der berører hele Landet. Derimod har man ønsket for Fremtiden at affære lignende Dispositioner, der vilde gjøre hele Bemyndigelsen efter Loven af 6te Juli 1867 illusorisk. Thi det er et Factum, at der fra flere Sider har været en betydelig „Mangel paa god Villie“ med Hensyn til dette Salg til Communen, ikke blot hos den ærede Ordfører, der altid har næret Tivoli om Udsørligheden deraf, men ogsaa hos den ærede Krigsminister; den ærede Krigsminister har fra første Færd af kun nødtvungen indladt sig paa denne Overdragelse til Communen; det har været forbundet med stor Anstrengelse at faae ham til at gaae ind derpaa, men tilsidst har han gjort det. Vil han nu uden særlig Bemyndigelse dertil blive ved at disponere saa over een og saa over en anden af disse Grunde, saa bliver det Hele til en tom Leg. Thi man maa ikke troe, at Spørgsmaalet dreier sig alene om Tivoli. Hvad Ministeren har besluttet om Tivoli idag, kan han imorgen beslutte om en anden Grund, og iovermorgen kan der sidde en anden Krigsminister, som har sine Ideer om Anvendelsen af Grunde her og der, hvilket da vilde

føre til, at den Disposition, som den lovgivende Magt engang har vedtaget, bliver fuldstændig Løser. Men det kan dog ikke have været Hensigten. Hvad Tivoli angaaer, skal jeg forresten gjøre opmærksom paa, at det ikke er Tilfældet, at Ministeren skulde være affaaeren fra at faae en højere Leie af Tivoli derved, at han kun kunde give det Grunden tilleie paa eet Aar ad Gangen. Ministeriet er stillet overfor Tivoli saaledes, at det omtrent kan gjøre, hvad det vil; det har fuldstændig Hals og Haand over denne Institution, det kan sætte sine Fordringer paa Leien ligesaa høit op, som det vil, kun indenfor den eneste Grændse, nemlig hvad Tivoli overhovedet kan overkomme at betale; og det kan Ministeren gjøre, hvad enten han tilskaffer Tivoli 1 eller 5 eller 10 Aars Leiemaal; thi han har, som sagt, denne Anstalt saaledes i sin Haand, at han er fuldstændig Herre deraf, den maa underkaste sig hans Villie. Men det har stor Betydning, at Leiemaalet indskrænkes til eet Aar, og jeg skal efter den klare Udvikling, som den ærede Ordfører har givet, kun tilføie Et, og det er, at dersom der er Grunde til at gjøre Opoffrelser for Tivolis Skuld, for at bevare dette Forlystelsesetablissement, saa er det ikke Staten, men Kjøbenhavns Commune, der skal gjøre disse Opoffrelser. Tivoli er netop een af disse Forlystelsesanstalter, hvorom man kan sige, at de have en Betydning for Byen, som gjør, at Communen kan interessere sig derfor. Her kunde de forskjellige Bestræbelser efter at skaffe Communen af med nogle Penge til Theatret, finde en passende Ventil; det er i sin Orden, at man ikke lader Staten offere een Skilling for Tivoli, men saasnart Fæstningsværkernes Grund overlades til Communen, saa lad den, om den vil, give Tivoli Mere eller Mindre. Dersom den ærede Minister nu faaer denne Anmærkning strøget ud, og derved faaer en Anerkjendelse fra Thinget af, at hans Fortolkning af Loven af 6te Juli 1867 er rigtig, saa have De, mine Herrer, derved flaaet en fuldstændig Streg gjennem denne Lov, og da vil der i den Tid, der forløber, inden Planen efter § 5 i denne Lov kan være udarbejdet, plus et Aar, af den nuværende og de mulig tilkommende Krigsministre kunne blive foretaget saadanne Dispositioner